

LBRIS

We know
books

You'll Be the Death of Me

Text copyright © 2021 by Karen M. McManus, LLC

Copyright © 2023 Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: © The Spartan Bureau
Elemente grafice: © anna42f | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCMANUS, KAREN M.

Îmi vei fi sfârșitul / Karen M. McManus ; trad. din lb. engleză de Cristina Nemerovschi. - București : Editura Herg Benet, 2023

ISBN 978-606-763-310-8

I. Nemerovschi, Cristina (trad.)

821.111

Tipărit în România

Karen M. McManus

ÎMI VEI FI SFÂRȘITUL

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSCHI

EDITURA
HERG BENET

2023

Nu-i ca și cum de felul meu nu apreciez o listă bună și detaliată cu sarcini de îndeplinit, dar cred că maică-mea a exagerat totuși de data asta.

— Scuze, la ce pagină?, întreb, răsfoind carnetul care se află pe masa noastră din bucătărie, în timp ce mama mă urmărește atentă prin Skype.

Titlul de pe carnet este *Excursia aniversară de 20 de ani a familiei Sterling-Shepard: instrucțiuni pentru Ivy și Daniel*, și are în total unsprezece pagini. Cu scris pe ambele părți. Mama a planificat plecarea asta – în care pentru prima dată mă va lăsa patru zile alături de fratele meu, singuri – cu aceeași precizie militară cu care face orice.

Cu lista asta și cu apelurile frecvente pe Skype și FaceTime, e ca și cum nici nu ar fi plecat.

— Pagina nouă, zice mama.

Părul blond îi este strâns atent într-un coc franțuzesc, iar machiajul este impecabil, deși în San Francisco este cinci dimineața. Zborul spre casă al părinților mei e programat de abia peste trei ore și jumătate, însă ea este pregătită pentru el încă de pe acum.

— După secțiunea privind iluminatul, spune ea.

— Ah, aia!

Fratele meu, Daniel, scoate un oftat teatral din capătul celălalt al mesei, în timp ce-și umple un castron cu Lucky Charms. Deși are șaisprezece ani, gusturile lui în privința cerealelor au rămas aceleași ca în copilărie.

— Credeam că luminile trebuie aprinse când avem nevoie de ele fiindcă e întuneric, și stinse când nu avem. M-am înșelat. Îmi pare teribil de rău.

— O casă bine iluminată ține hoții la distanță, ne lămurește mama, de parcă nu am locui într-un cartier în care cea mai gravă infracțiune la care am asistat vreodată au fost niște copii care mergeau fără cască pe bicicletă.

Mă abțin să-mi dau ochii peste cap, chiar și așa, pentru că e imposibil să câștigi o dispută în fața mamei. Predă statistici aplicate la MIT și e informată în toate privințele. De asta mă și uit acum la lista cu lucruri de făcut înaintea ceremoniei de premiere — în cadrul căreia va fi numită *Cetățeanul anului din Carlton*, pentru contribuția adusă la descurajarea și interzicerea consumului de droguri.

— Am găsit, spun. Ți-am luat rochia de la curățătorie ieri, deci totul este în regulă.

— Despre asta voiam să vorbesc cu tine, zice mama. Avionul nostru ar trebui să aterizeze la cinci și jumătate. Teoretic, fiindcă premiera începe la ora șapte, așa avea timp să merg acasă și să mă schimb. Dar mi-am dat seama că nu ți-am lăsat instrucțiuni pentru situația nefericită în care avem întârziere și va trebui să mă duc direct de la aeroport la Mackenzie Hall.

— Păi... dacă se întâmplă așa ceva, îmi poți da un mesaj, propun eu.

— În regulă, dar dacă nu o să am semnal? Cel mai bine, dacă nu dau niciun semn până în ora șase, ia rochia la tine și așteaptă-mă acolo. O să am nevoie de pantofi și bijuterii, pe lângă ea. Ai un pix la îndemână? O să-ți

dictez ca să știi ce să cauți.

Daniel își mai toarnă cereale în castron și încerc să țin la distanță resentimentul meu obișnuit față de el, în timp ce îmi notez în grabă ce vrea mama. Jumătate din viață mi-o petrec întrebându-mă de ce eu trebuie să muncesc de două ori mai mult decât fratele meu, când vine vorba despre orice. E drept, de data aceasta eu mi-am cerut-o: le-am spus că mă voi ocupa de tot ce ține de ceremonie. Dacă nu m-aș fi oferit, l-ar fi ales pe Daniel să îi facă prezentarea — fratele meu, copilul minune, care a sărit un an școlar fiindcă era prea bine pregătit, iar acum mă eclipsează în tot. El ar fi fost alegerea logică.

Cred că mama deja regretă decizia. Mai ales după ziua de ieri, când aspirația mea de a obține ceva faimă printre colegi a fost făcută praf.

Mi se strânge stomacul și împing castronul gol pentru cereale mai departe de mine. Mama surprinde mișcarea.

— Ivy, îmi pare rău. Nici nu te-am lăsat să mănânci micul dejun...

— E în regulă, chiar nu-mi este foame.

— Dar totuși trebuie să mănânci, îmi cere ea. Ia niște pâine prăjită. Sau fructe.

— Nu mi-e poftă.

— Nu te-ai îmbolnăvit cumva?

Înainte să apuc să răspund, Daniel se preface că tușește și spune *Boney*. Mă uit la mama, să văd dacă a prins aluzia.

Sigur că a făcut-o.

— Oh, scumpo, zice și chipul îi capătă o expresie de milă. Nu te frământă tot cu alegerile alea, nu-i așa?

— Deloc, mint eu.

Alegerile. Dezastrul de ieri.

Unde eu, Ivy Sterling-Shepard, de trei ori președinta clasei, am pierdut alegerile pentru șefia clasei a

douăsprezecea în fața lui Brian Boney Mahoney. Care a candidat în glumă, cu sloganul *Votează-l pe Boney și-o să te las să călărești cândva un poney.*

Recunosc, rima e atractivă. Acum, este președintele clasei, și nu va face efectiv nimic, în vreme ce eu aveam o grămadă de planuri ca să îmbunătățesc viața colegilor mei de la Liceul Carlton. Vorbisem deja cu o fermă unde erau cultivate legume organice, ca să aducem mai multe opțiuni de salate pentru cantină, și cu niște psihologi care să ne ajute să aplanăm în mod profesionist conflictele din liceu care vor apărea cu siguranță în viitor.

Un parteneriat cu Biblioteca din Carlton, care să ne completeze propria colecție de ebook-uri și audiobook-uri.

Mă mai gândisem și la un program prin care să donăm cu toții sânge, deși eu leșin la vederea acelor.

La final, nimănui nu i-a păsat de nimic din toate astea. Așa că astăzi, la ora zece, Boney își va ține discursul de după victorie în fața clasei. Sunt convinsă că va consta în pauze lungi, stânjenitoare, printre glumele lui de autobază.

Am încercat să păstrez o aparență impenetrabilă, dar recunosc că mă doare. Era chestia mea să fiu președintă, singurul lucru la care mă pricepeam mai bine decât Daniel. În fine, el nu a candidat niciodată pentru ceva asemănător, așa că nu aș avea de unde să știu. Dar era ceva ce mă reprezenta pe mine.

— Iubito, știu că ești dezamăgită, începe mama să mă consoleze. Dar nu ar trebui să te mai frământă cu asta... nu-ți face bine.

— Cine nu se simte bine?

Vocea tatălui meu, de undeva dintr-un colț al camerei de hotel. O secundă mai târziu apare din baie, frecându-și părul cărunt cu un prosop.

— Sper că ești bine, Samantha. Avem un zbor de șase ore în fața noastră.

— Sunt bine, sunt bine, James, zice mama. Vorbeam cu...

Tata se apropie de ecran.

— Daniel, cumva te-ai îmbolnăvit? Am auzit ceva despre toxinfecții alimentare în weekend-ul care a trecut. Ai luat ceva când ai fost la club?

— Nu, știi că nu mănânc acolo, zice Daniel.

Tata i-a găsit fratelui meu o slujbă la clubul pe care l-a dezvoltat chiar el, iar Daniel câștigă o avere din bacșișuri. Chiar și dacă ar fi mâncat ceva stricat, tot s-ar fi târât la muncă și astăzi, măcar numai pentru a păstra tradiția adașilor lui la suprapeț.

Ca de obicei, la mine nu se gândește nimeni din familia asta. De când sunt la liceu, nu am lipsit nici măcar o oră. Și nu pentru că nu aș fi fost bolnavă, ci pentru că eram mereu obsedată să nu rămân de căruță. Am chiulit o singură dată în viață, în clasa a șasea, când m-am fofilat și nu am mai participat până la capăt la o excursie plictisitoare cu clasa, a cărei tematică era horticultura. Am plecat cu doi băieți de la mine din clasă pe care, pe atunci, nici nu-i cunoșteam atât de bine.

Stăteam aproape de ieșire și, la un moment dat în timpul conferinței, Cal O'Shea-Wallace pornise spre ușa auditorium-ului. Cal era singurul din clasa noastră care avea doi tați, iar eu îmi doream în secret să fiu prietenă cu el fiindcă era amuzant, avea un nume de familie cu cratimă, ca al meu, plus că purta și niște haine foarte colorate, pe care eu le găseam încântătoare. Mi-a surprins privirea, apoi și pe a colegului care stătea lângă mine, Mateo Wojcik, și ne-a făcut un semn cu mâna. Eu și Mateo ne-am uitat unul la celălalt și ne-am gândit *de ce nu?*, apoi l-am urmat.

Am crezut că vom sta câteva minute pe hol și apoi ne vom întoarce la conferință, dar ușa care dădea în stradă era chiar acolo. Mateo a deschis-o și am ieșit în soarele arzător, dând peste un marș al unor suporteri care sărbătoreau câștigarea campionatului de către Red Sox. În loc să revenim la locurile din sală, ne-am pierdut prin mulțime și ne-am petrecut două ore plimbându-ne prin Boston.

Când am revenit în auditorium, nimeni nu ne observase absența. Cal numise experiența *Cea mai tare zi din totdeauna* și născuse o prietenie ad-hoc între noi trei. La vremea aia, crezusem că va dura toată viața.

A ținut până în clasa a opta. Ceea ce este aproape aceiași lucru, dacă o calculezi în anii de copii, care par să dureze o veșnicie.

— De ce ora unsprezece?, întrebă vocea tatălui meu și mă readuce în prezent.

Mama îl privește impacientată.

— Adunarea post-alegeri are loc în dimineața asta, îl lămurește.

— Aaa, zice el și pare la rândul lui cuprins de milă pentru mine. Ivy, e mare păcat ce s-a întâmplat ieri. Dar nu reflectă cu nimic valoarea ta sau abilitățile tale. Nu-i prima dată în istorie când un bufon primește o funcție pe care nu o merită, și nu va fi nici ultima, cu siguranță. Nu ai altceva de făcut decât să mergi mai departe cu capul sus.

— Absolut, îl secondează mama, dând din cap cu atâtă putere, încât o șuviță aproape i se desprinde din cocul franțuzesc bine aranjat.

Totuși, nu îndrăznește să fie rebelă până la capăt și rămâne la locul ei, în schimb.

— Nici nu m-ar mira ca Brian să renunțe la președinție. O să se plictisească, să o lase baltă, și apoi îi poți ocupa tu locul.

— Sigur, zice tata, entuziasmat, ca și cum nu ar realiza ce catastrofă ar fi să ajung în felul ăsta președinta clasei, după ce Brian s-ar plictisi și ar da bir cu fugiții. Și nu uita, Ivy: uneori, anticiparea este mai groaznică decât realitatea. Sunt convins că nu va fi atât de rău pe cât îți imaginezi tu.

Mama și tata zâmbesc în același timp și par poza ideală de familie, pe ecranul computerului meu. Fac echipa perfectă. Mama, rece și analitică, tata, cald și exuberant. Și ambii convinși că au întotdeauna dreptate.

Problema lor este că nu au avut niciodată vreun eșec. Samantha Sterling și James Shepard au fost un cuplu puternic, emanând forță, încă de când s-au cunoscut, la Columbia Business School, de unde tata s-a retras după numai șase luni, gândindu-se că este mai bine să-și urmeze visul de a porni o afacere cu case. A început aici, în Carlton, orașul lui natal, care a devenit pe val chiar în perioada în care tata a achiziționat două case vechi, victoriene, pe care avea de gând să se restaureze. Acum, douăzeci de ani mai târziu, este unul dintre acei dezvoltatori imobiliari care reușesc fără efort să cumpere ieftin și să vândă scump.

În concluzie, niciunul dintre cei doi nu pricepe cum este să simți că ai nevoie de o zi de pauză. Sau măcar de o dimineață.

Dar nici nu mă mai pot plânge, când văd optimismul de pe chipurile lor.

— Știu, știu, zic, în cele din urmă. Doar glumeam.

— Bun, atunci, spune mama. Ce o să porți diseară?

— Rochia pe care mi-a trimis-o mătușa Helen, spun și simt o urmă de entuziasm.

Sora mai mare a maică-mii se apropie ea de șaiszeci de ani, dar gusturile i-au rămas impecabile. Are mulți bani la dispoziție, datorită sutelor de mii de exemplare din

romane de dragoste pe care le vinde în fiecare an. Ultimul ei dar pentru mine este o creație a unui designer belgian de care nu am auzit, dar e cea mai stilată chestie care a trecut vreodată prin garderoba mea. Diseară o voi îmbrăca pentru prima oară în public.

— Și pantofi?

Nu am unii potriviți pentru rochia aceea, dar nu am ce face. Cred că va trebui să aștept ca mătușa să vândă și din cea mai nouă carte publicată.

— Unii negri, cu tocuri, spun.

— Perfect, aprobă mama. Ar trebui să mănânci, să nu ne aștepți pe noi, fiindcă timpul va fi la limită. Dezgheață niște chili...

— Eu merg la Olive Garden cu Trevor, o întrerupe Daniel. După antrenamentul de lacrosse.

Mama se încruntă.

— Sigur ai timp pentru asta?

Este o aluzie că fratele meu ar trebui să-și schimbe planurile, dar el se face că nu pricepe.

— Sigur că am, clar.

Mama pare pregătită să protesteze, dar intervine tata.

— Mai bine încheie convorbirea, Samantha, spune el. Încă mai ai de împachetat.

— Așa este, oftează mama. Încă ceva, Ivy... ai pregătit discursul pentru ceremonie, da?

— Sigur că da, o liniștesc.

Mi-am petrecut întregul weekend lucrând la el.

— De fapt, ți l-am trimis ieri pe email, nu mai ții minte?

— Ah, ba da, știu. Este minunat, voiam doar să...

Mama pare nesigură pe ce vrea să spună, chestie care nu se întâmplă aproape niciodată.

— O să-l citești de pe foaie, da? Știi că uneori te

emoționezi când ai de vorbit în public.

Mi se strânge stomacul.

— Da, îl am tipărit în rucsac.

— Daniel!, zbiară tata dintr-odată. Ivy, spune-i fratelui tău că vreau să vorbesc cu el.

— Ce? De ce?, întrebă Daniel defensiv.

Obrajii încep să-mi ardă de rușine. Cred că știu ce urmează.

— Ascultă, fiule. Vreau să-mi promiți că sub nicio formă nu vei face vreo prostie cu notițele surorii tale.

— Tata, nu așa face... Dumnezeu! Nu putem să trecem odată cu toții peste faza aia? Ar fi trebuit să fie o glumă. Nici nu credeam că va citi până la capăt tâmpenia aia.

— Să știi că asta nu-i o promisiune, îl apostrofează tata. Este o seară importantă pentru mama ta. Și știi că ți-ai supărat și sora îngrozitor de tare data trecută.

Dacă vor continua să mai poarte o discuție pe tema asta, cred că voi vomita.

— Tată, e în regulă!, spun cu vocea încordată. Eu am depășit momentul, a fost o farsă stupidă.

— Nu pare că l-ai depășit, își dă seama tata.

— Ba da, chiar am făcut-o. Am mers mai departe.

Tata nu mă crede și nici n-ar trebui s-o facă. Sigur, comparativ cu umilința proaspătă de ieri, se poate spune că am mers mai departe și am lăsat în urmă faza de primăvara trecută. Dar nu m-am împăcat cu ea, și sunt departe de a uita.

Ironia este că nici măcar nu era un discurs important. Trebuia să recit concluziile la finalul unui concurs de talente, și știam că oamenii nu erau nici măcar atenți. Chiar și așa, îmi notasem discursul pe foaie, cum fac întotdeauna, fiindcă sunt emoționată când vorbesc în public și nu doream să las nimic pe dinafară.

Ceea ce nu mi-am dat seama era că Daniel îmi furase foaia cu notițe și o înlocuise cu altceva – o pagină din cel mai nou roman erotic scris de mătușa Helen, *Focul dinăuntru*. Iar eu am intrat într-o stare de panică atât de aiurea încât practic chiar *am citit-o*. În public, cu voce tare. La început, oamenii au crezut că face parte din concursul de talente, apoi au izbucnit în râs, când și-au dat seama că era o eroare, iar eu mă făceam de tot rahatul. O profă a alergat în cele din urmă pe scenă și m-a oprit, chiar la partea în care începusem să descriu detaliile anatomice ale protagonistului masculin.

Nici acum nu pricep cum naiba s-a întâmplat. Cum de îmi înghețase creierul, în timp ce gura continua să vorbească fără mine. Dar fix așa s-a întâmplat, și a fost oribil, înspăimântător. Cam de pe atunci, nimeni din școală nu m-a mai luat în serios.

Boney Mahoney doar a subliniat treaba asta în mod oficial.

Tata încă îi mai ține o prelegere fratelui meu.

— Mătușa ta este o forță creativă extraordinară, Daniel. Dacă vei avea fie și jumătate din succesul ei profesional într-o bună zi, o să te consideri un bărbat norocos.

— Știu, mormăie Daniel.

— Că tot am pomenit-o, am observat înainte să plecăm că ne-a trimis un exemplar din cartea ei nouă, *Mult prea fierbinte*. Sper să nu aud vreun rând din ea în seara asta!

— Tata, termină, îl întrerup eu. Nimic rău nu se va întâmpla. Va fi o seară perfectă.

Întâlnesc privirea maică-mii și încerc să par sigură pe mine. Pe chipul mamei, însă, pot citi toate eșecurile mele recente. Trebuie să îmi revin și să șterg pentru totdeauna expresia aia a ei.

— Voi fi fiica pe care o meriți, mama. Promit.

2

MATEO

Asta e chestia cu unii oameni – nu ai idee cât de multe fac pentru tine, până ce nu mai sunt capabili să le facă.

Credeam că sunt cu adevărat de ajutor prin casă. Că sunt mai harnic și mai săritor decât prietenii mei, oricum. Însă acum, când mama e la jumătatea capacității ei obișnuite de muncă, realitatea îmi spune că Mateo ăla de dinainte nu prea făcea mare brânză. Încerc să mă implic, dar uneori îmi dau seama că sunt lucruri de făcut când este deja prea târziu. Ca acum, când mă holbez la un frigider complet gol. Mă gândesc la cum am lucrat cinci ore la băcănie aseară și nu mi-a trecut prin minte să aduc acasă ceva de mâncare.

— Oh, iubire, nu prea mai avem de niciunele, strigă mama.

E în sufragerie, își face exercițiile fizice pentru terapie, dar întregul parter al casei noastre e un spațiu deschis. Și, în orice caz, cred că mama are ochi și la ceafă, așa mi s-a părut mereu.

— N-am ajuns la magazin săptămâna asta. Poți să mănânci micul dejun la școală, cumva?

Cantina liceului are mâncare proastă, dar aș fi nesimțit să aduc acum asta în discuție. E ceva ce ar face vechiul

— Sigur, nicio problemă, spun și închid frigiderul, în timp ce stomacul îmi chiorăie.

— Ține!

Autumn, verișoara mea, îmi aruncă din rucsacul ei un baton de ciocolată. Îl prind cu o mână, îl desfac și mușc jumătate.

— Slavă ție, mormăi cu gura plină.

— Oricând la dispoziția ta, *frățivere*.

Autumn locuiește cu noi de șapte ani, de când părinții ei au murit într-un accident de mașină, pe când ea avea unsprezece ani. Mama mă creștea deja singură pe atunci; tocmai divorțase, chestie care șocase familia ei portorică și o nedumerise pe cea poloneză, din partea tatei. Autumn era nepoata ei din partea fostului soț, nu era o rudă de sânge. Ar fi fost în josul listei de persoane care să adopte un copil cu probleme. Dar mama a fost mereu adultul care rezolvă, care se implică. Care e acolo pentru ceilalți, când sunt la ananghie.

Și, spre deosebire de restul rudelor mai apropiate, ea chiar a vrut-o în familia sa restrânsă pe Autumn.

— Fata aia are nevoie de noi și noi avem nevoie de ea, îmi spusese, în timp ce eu protestam.

Era normal să fiu supărat. Zugrăvisese în mov pal camera în care obișnuiam eu să mă joc pe calculator.

— Trebuie să avem grijă de ai noștri, știi?, zisese.

Autumn era extrem de rebelă când venise să locuiască la noi, chestie care mă debusolase teribil pe mine, cel de la zece ani. Nu știam niciodată ce anume o s-o declanșeze. Sau cu ce obiect o să mai arunce prin casă.

Când mama o luase pentru prima dată cu ea la cumpărături, o casieră îi lăudase părul roșu și îi zisese că nu seamănă deloc cu fratele ei, adică cu mine.

— Este vărul meu, o corectase Autumn. Nu am frate. Nu am pe nimeni.

Apoi lovise cu pumnul în raftul de bomboane de lângă casă, sperind-o teribil pe vânzătoare.

Eu adunasem bomboanele de pe jos, iar mama îi pusese mâinile pe umeri și îi vorbise calmă, încercând să o liniștească.

— Poate că acum o să ai și un frate, și un văr.

— Un *frățivăr*, zisese eu, și pentru prima dată o auzisem aproape râzând.

Acum, verișoara mea îmi mai aruncă un alt baton de ciocolată.

— Lucrezi la băcănie diseară?, mă întrebă.

Înfulec ciocolata înainte să-i răspund.

— Nu, la Garrett's. Tu, încotro? Servești la mese?

— La camioneta criminală, zice Autumn.

Una dintre slujbele ei este la Sorrento, o companie de ascuțit cuțite, ceea ce presupune să meargă cu acea camionetă prin diferite restaurante din Boston și să-și ofere serviciile. Pe una dintre părțile mașinii e desenat un cuțit imens. Cine a gândit logo-ul n-a prea avut imaginație.

— Păi, și cum ajungi acolo?, o întreb.

Avem o singură mașină, așa că transportul în familia noastră este ceva mai complicat.

— Gabe vine să mă ia. Dacă vrei, te lasă și pe tine la școală.

— Nu, o să zic pas ofertei ăsteia irezistibile.

Nici nu-mi ascund strâmbătura. Autumn știe că nu-l pot suferi pe iubitul ei. S-au combinat primăvara trecută, chiar înainte de absolvire, iar eu am crezut că relația nu va dura mai mult de o săptămână. Sau poate doar am sperat. Autumn spune că disprețul meu la adresa lui e irațional – practic, l-am detestat de prima dată când l-am

auzit răspunzând la telefon cu salutul *Digame*. Încă mai răspunde așa, în spaniolă, de fiecare dată.

— De ce îți pasă?, mă întreabă ea. E doar un salut. Nu mai căuta motive ca să urăști oamenii degeaba.

Mi se pare doar un fel ipocrit de a fi al lui. Nici măcar nu vorbește spaniolă.

Gabe și verișoara mea nu se potrivesc. Poate doar dacă îi privești ca părțile extreme ale unui echilibru ciudat — lui Autumn îi pasă prea mult de orice, iar Gabe nu dă doi bani pe nimic. A fost petrecărețul liceului, iar acum își ia un an de pauză. Din câte îmi dau seama, se comportă ca și cum încă ar fi la liceu, mai puțin că nu mai are teme de făcut. Nu muncește, și cu toate astea a reușit să-și cumpere un Camaro nou-nouț, pe care îl parchează ostentativ în fața casei noastre de fiecare dată când vine să o ia pe Autumn.

Acum, vară-mea își încrucișează brațele și își dă capul pe spate.

— N-ai decât. Mergi doi kilometri pe jos, doar pentru că ești încăpățânat.

— Așa o să fac, mormăi eu.

Poate că sunt doar invidios pe Gabe. În ultima vreme, am ceva cu toți aceia care posedă mai mult decât au nevoie, și care nici măcar nu muncesc pentru ce au. Eu am două slujbe. Autumn, care a absolvit liceul vara trecută, are chiar trei. Și, chiar și așa, tot o ducem greu. Mai ales după loviturile încasate...

Mama intră în bucătărie, mergând cât mai încet și precaut, ca să nu-mi dau seama că șchioapătă și să mă îngrijorez pentru ea.

Lovitura numărul unu: în iunie, a fost diagnosticată cu artrită osoasă, o boală nenorocită care îi distruge la început încheieturile. O boală care nu ar trebui să apară la persoane de vârsta ei. Face exerciții fizice terapeutice în

fiecare zi, dar are dureri la fiecare pas, cu excepția perioadelor în care se îndoapă cu analgezice și medicamente antiinflamatorii.

— Cum te simți, mătușă Elena?, o întreabă Autumn.

— Minunat!, spune mama, prefăcându-se voioasă.

Autumn a învățat de la ea să se prefacă că totul e bine. Îmi încleștez maxilarul și îmi feresc privirea. Eu nu mă pot prefăca ca ele. În fiecare zi, parcă mi-ar da cineva cu un ciocan în cap când o văd pe mama că abia se târâște dintr-o cameră în alta. Ea, care alerga zeci de kilometri și juca softball în fiecare weekend.

Nu-i ca și cum m-aș aștepta ca viața să fie corectă. Am aflat că nu este cu șapte ani în urmă, când un șofer beat i-a spulberat pe părinții lui Autumn, și apoi a plecat de la locul accidentului fără o zgârietură.

Dar, chiar și așa, doare al naibii de tare.

— Ai fost cu rețeta să-mi iei medicamentele?, o întreabă mama pe Autumn.

— Da. Uite-le aici, spune ea și scoate din rucsac o pungă. Și uite și restul.

— Restul? Nu mă așteptam să-ți mai și rămână bani.

— Da. O parte din ele au fost compensate.

Mama nu se întinde să ia banii, așa că vară-mea îi lasă pe dulapul din bucătărie. Ia apoi un elastic și-și prinde părul într-o coadă, la spate, o pieptănătură simplă, care îi vine bine.

— Farmacistul mi-a spus că formula pastilelor s-a schimbat și de asta sunt mai ieftine.

— Da?, întreabă mama.

Eu mă uit în podea, fiindcă n-am curaj să-i întâlnesc privirea.

— Da, dar nu îți face griji, este același medicament, practic.